

Sygn. akt II CSK 573/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku A. G. i G. G.
przy uczestnictwie J. S., E. S. i Powiatu S. - Powiatowego Zarządu Dróg
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 lipca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania J. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 29 maja 2019 r., sygn. akt VII Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestniczka J. S. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K., którym oddalono apelację uczestniczki wniesioną w sprawie o rozgraniczenie bliżej określonych nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja przysądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub

skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na jej oczywistą zasadność. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd II instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się oczywista zasadność skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (post. Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd II instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Skarżąca upatrywała oczywistej zasadności skargi w trafności jej jedynej podstawy, to jest w zarzucie naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 252 k.p.c. przez przyjęcie, że powołani w sprawie biegli uprawnieni byli do oceny wiarygodności dokumentów urzędowych (map i szkiców) znajdujących się w aktach sprawy. Zdaniem skarżącej, domniemanie prawdziwości wiążące się ze statusem dokumentu urzędowego może zostać wzruszone, jednak „muszą istnieć dowody przemawiające za nieprawdziwością takiego dokumentu urzędowego”, a „[w] sprawie takie dowody nie istniały. Za dowód taki, co oczywiste nie można uznać samego przekonania biegłego o większej wiarygodności jednego dokumentu nad drugim”. Skarżąca zakwestionowała zatem możliwość oceny przez Sąd wiarygodności dokumentów na podstawie wyników dowodu z opinii biegłych.

Należy przypomnieć, że Sąd Okręgowy, za Sądem I instancji, przyjął, że w sprawie możliwe jest stwierdzenie stanu prawnego nieruchomości, przy czym stan ten ustalono z uwzględnieniem treści wywiedzionych z opinii biegłych, z których wynikało, że bliżej określone dokumenty urzędowe oddają rzeczywiste granice działek - w przeciwieństwie do danych katastralnych opartych na niemieckim podkładzie mapowym, na które to powoływała się skarżąca.

Wyżej wskazano już, że oczywista zasadność skargi zawsze musi wynikać z trafności podstawy kasacyjnej. Przywołana przez skarżącą przyczyna kasacyjna nie może więc wystąpić w odniesieniu do zarzutu niedopuszczalnego z mocy prawa. Tymczasem z uzasadnienia skargi kasacyjnej wynika, że skarżąca dąży w istocie do zakwestionowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd II instancji, co na etapie postępowania kasacyjnego nie jest dopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.). Z tak ukształtowanego i uzasadnionego zarzutu nie może zatem wynikać wniosek o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej J. S.

Jedynie uzupełniając wypada zatem przypomnieć, że zasada swobodnej oceny dowodów wyklucza przyjęcie, iż *a limine* niedopuszczalne jest danie wiary jednemu dokumentowi urzędowemu kosztem drugiego takiego dokumentu, w tym także na podstawie oceny Sądu dokonanej z uwzględnieniem rozważonych przez ten Sąd i zaaprobowanych wyników przeprowadzonego w sprawie dowodu z opinii biegłego (a nie „samego przekonania biegłego”, jak nietrafnie stwierdzono w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania). Badanie, czy w niniejszej sprawie Sąd ocenił omawiane dowody w sposób trafny, nie mieści się jednak w ramach postępowania kasacyjnego. Ustalenia faktyczne i ocena dowodów Sądu II instancji są bowiem dla Sądu Najwyższego wiążące (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Niezależnie od powyższego należy zaznaczyć, że Sąd Okręgowy, jako sąd II instancji, w zakresie badania naruszeń prawa procesowego innych niż powodujące nieważność postępowania był związany podstawami apelacyjnymi wskazanymi przez skarżącą (uchwała Sądu Najwyższego - zasada prawna - z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07). Tymczasem na etapie apelacji nie

zakwestionowano dopuszczalności tego, że Sąd I instancji oceniał wiarygodność dokumentów urzędowych, wspierając się m.in. wynikami dowodu z opinii biegłych.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

jw